

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. Пловдив, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Всилева
като разгледа докладваното от Анна Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20225300501537 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Подадена е въззивна жалба от И. А. А. с ЕГН:***** от гр.***** чрез адв.З. В. против решение №3941/21.10.2019 г. на ПРС – 12гр.с. по гр.д.№464/2019 г., с което е отхвърлен предявеният от него иск за сумата от 988лв., предявен като частичен от 9880 лв., представляващ обезщетение за претърпени неимуществени вреди от неизпълнение на съдебното решение по гр. дело 893/2013г на РС Асеновград за период от 26.04.2016 г. до 09.01.2019 г. – разочарование и неудовлетворение, загуба на доверие в държавните институции, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаването на исковата молба-10.01.2019 г. до окончателното изплащане на вземането и против допълнително решение за поправка на очевидна фактическа грешка №600/19.02.2020 г. по същото дело, с което е осъден да заплати разноските на ответника по делото.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението и се иска неговата отмяна и да се постанови друго, с което исковете да се уважат. Претендира за разноски.

Въззиваемият Република България, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството П. А. чрез ст.юрк.Ц. Т., е подал отговор на ВЖ, с който взема становище за неоснователност на ВЖ, иска се потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно. Претендира за разноски.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК намира следното:

Иск с пр.осн. чл.49 във вр. с 45, ал.1 от ЗЗД.

В жалбата се изложени оплаквания, че оплаквания, че неправилно съдът е приел, че

ищецът разполага с друг способ за защита, че претенцията му няма отношение към понесените от него вреди в причинна връзка с неправомерното бездействие на държавата да извърши това, за което е била осъдена с друго решение.

С отговора на ВЖ са изложени доводите, е решението на РС е правилно и законосъобразно, че наведените възражения от страна на ищеца за липса на възможност за защита на неговите права по друг начин освен чрез търсене на обезщетение за неимуществени вреди са неоснователни. Правилен е изводът на съда, че ищецът е разполагал с други способи за защита на правата си по съдебно решение № 213/28.10.2015 г. по гр.д. № 1730/2015 г. на ВКС, както и че ищецът не е предприел действия по привеждане в изпълнение на постановления в негова полза съдебен акт. Счица, че е правилен извода на съда, че настъпването на вредите не е пряко обусловено от поведението на ответника, независимо, черешение №213/28.10.2015 г. на ВКС да не е изпълнено, тъй като не са налице кумулативните предпоставки на чл. 45 ЗЗД.

По направените доводи и оплаквания, съдът намира следното:

В исквата молба се твърди, че с вл.сила решение №213/28.10.2015 г. по гр.д. №1730/2015 г. ВКС, 1 ГО е осъдил на осн.чл.109ЗС Република България, представлявана от МРРБ, да преустанови бездействието си по отношение на разрушителното въздействие на р.Т. върху собствения на И. А.ПИ *****,501,301, находящ се в с.***** като изправи коритотот и го укрепи, изгради подпорна стена на брега под имота.Решението на ВКС не било изпълнено въпреки, че ищецът чрез своя пълномощник изпратил писмо от 13.1.2016 г. с издадения му ИЛ до МРРБ; МРРБ отговорило, че изправянето и укрепването на брега следва да бъде извършено от община-****; с писмо от 22.04.2016 г. областният управител уведомява, че със заповед А-1056/28.04.2014 г. е открита процедура по възлагане на обществена поръчка за изработване на проект за подпорна стена на реката; ищецът не бил уведомяван до къде е стигнала обществената поръчка за изпълнение на съд.решение, което не било изпълнено и понастоящем. Поради изложеното ищецът претендира за обезщетение на претърпените от него неимуществени вреди от неизпълнение на съдебното решение, изразяващи се в огорчение, разочарования, разрушаване на доверието му в правотата държава Иска се осъжда на ответника да заплати обезщетение за причинените неимуществени вреди в размер на 9880 лв., предявен като частичен за 988 лв.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК намира от правна и фактическа страна следното:

Предявен е иск с пр.осн.чл.49 във вр. с чл.45 ЗЗД.

Съгл.чл.45 ЗЗД - всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Задължението за обезвреда възниква от сложният фактически състав на непозволеното увреждане, при който следва да се докаже факта на виновно противоправно поведение, авторът му, настъпила вреда и причинната връзка между тях, което бе установено по делото.

Съгл.чл.49 ЗЗД – този, който е възложил на друго лице каква работа, отговара за вредите, причинени от него при или по повод изпълнените на тази работа.

Видно от отговора на ИМ, въззивникът не оспорва, че с цит. решение на ВКС държавата е осъдена да преустанови бездействието си по отношение на върху разрушителното въздействие на р.Т. върху ПИ на ищеца; оспорва, че МРРБ не е предприело действия по изпълнение на съд.решение; счита искът за неоснователен, тъй като ищецът не е предприел съответните изпълнителни действия, предвидени по ГПК .

От разпитаните по делото свидетели П. Д. Т. – вуйна на ищеца и И. Д. Б. – без родство, се установява следното:

От показанията на П. Т. се установява, че реката е подкопала основите на коритото и

разрушавала постройката в имота на И., който бил много огорчен, че губи част от имота си, а резултат от съд.решение нямало, вдигнал кръвно и имал притеснения.

Свидетелят И. Б. установи че реката е подкопала основите на коритото и е паднала стената на сградата, която е откъм реката; след като И. спечелил делото нищо не било направено нито от Общината, нито от Държавата, поради което И. станал видимо угрижен, притеснен, огорчен, което му се отразило на здравословното състояние – имал високо кръвно, нервност и главоболие.

РС е отхвърлил иска с мотива, че липсва причинно-следствена връзка между натъпилите вреди и поведението на държавата, защото ищецът е могъл да заведе изпълнително дело за принудително изпълнение на съдебното решение.

От събраните гласни доказателства се установява, че понастоящем съдебното решение не е изпълнено. Не се доказва, обаче, че във връзка с изпълнението на съд.решение не са предприети никакви действия, тъй като от прието по делото писмо на областния управител на гр.**** се установява, че със заповед А-1056/28.04.2014 г. е открита процедура по възлагане на обществена поръчка за изработване на проект за подпорна стена на реката. Не се установи ищецът да е предявил издадения в негова полза изпълнителен лист на финансовия орган на МРРБ, съгласно разпоредбата на чл.519,ал.2 ГПК, където е казано още, че ако няма предвидени средства за изпълнение на съдебното решение, първостепенения разпоредител с бюджетни средства предприема необходимите мерки, за да се придвижат в най-късно в следващия бюджет. А съгласно чл.527,ал.1 ГПК, когато действието не може да се извърши от друго лице, а зависи изключително от волята на длъжника, съдебният изпълнител по искане на взыкателя принуждава длъжника да извърши действието като му налага глоба. Ако и след това длъжникът не извърши действията, съдебният изпълнител му налага последователно нови глоби. Не се спори, че ищецът не е предприел мерки по принудително изпълнение на решението. От горното следва, че не е налице причинна връзка между твърдяното бездействие и настъпилите вреди, поради което не са налице всички изискуеми от закона предпоставки на непозволеното увреждане – искът е недоказан и неоснователен.

Ето защо искът за писъждане на обезщетение за неимуществени вреди се явяват неоснователен и недоказан – като е отхвърлил иска РС е постановил правилно решение, което следва да се потвърди..

Като е стигнал до същите изводи ПРС е постановил правилно решение, което следва

При този изход на делото, на въззиваемият следва да се присъдят направените от него разноски за въззивното производство в размер на 150лв. за юрк.възнаграждение.

С оглед цената на обжалвания иск, на осн. чл.280, ал.2 ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

По тези съображения,

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №3941/21.10.2019 г. на ПРС – 12гр.с. по гр.д.№464/2019 г.

ОСЪЖДА И. А. А. с ЕГН:***** от гр.***** да заплати на Република България, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството сумата 150лв.- разноси във въззивното производство за юрисконсулско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____